

Lukunäyte Helena Sinervon romaanista

Runoilijan talossa

Tammi, 2004

ROMAHTANUT HUONE

*1. luvussa Eeva-Liisa viettää vuoden 1971
tapaninpäivää Espanjan talossaan raivaamalla edellisen kesän sotkuja.*

Talot niin kuin koirat muistuttavat omistajiaan, ajattelen, kun seison romahtaneen katon alla savupiipun vieressä. Muuri on sentään vielä pystyssä, kuten minäkin, kaikesta huolimatta. Katselen repeämästä ylös taivaan kirkkauteen, joka on jo hämärtyvässä, sammumassa.

Jotakin tällaista olin muistavinani mutta toivoin sen olleen edes osaksi houreita. Olisi kesällä pitänyt hommata joku järjestämään remontti, kenet? Ei Jallenkaan niskoille kaikkea voi sysätä. Nyt on koko syksyn satanut sisään, lätäköistä päätellen jatkuvasti ja kaatamalla.

Raivaan lattialta ja huonekalujen päältä lahonnutta puuta, mätiä olkia ja päreitä, vedessä lionnutta roinaa. Kannan sitä jätesäkeissä ulos kujalle. Raahaan pöydät ja tuolit kuivimpaan huoneeseen. Sekin on tietysti kostea mutta sateensuojassa.

Minusta on tullut hauras ja ihmisarka, minä sanoin Anna-Liisalle ennen lähtöäni, vuosi vuodelta yhä hauraampi ja arempi. Kokemukset eivät karaise sielua vaan rapauttavat nekin vähät kestävyiden rippeet mitä siinä on. Minussa on tapahtunut sielullinen korroosio: yksi puhallus säikäyttää minut hengiltä.

Anna-Liisan läsnäolo käynnistää minussa omituisen regression. Minusta tulee pieni tyttö joka tukeutuu äitiinsä. Minusta tuntuu, että

hänen kanssaan minulle ei tapahdu mitään pahaa. Olisin halunnut hänet mukaani, olisin halunnut kuulla hänen sanovan: älä pelkää, asiat kyllä järjestyvät.

Sähköt on poikki, vesi lirisee putkista keltaisena. Pilviä on kerääntynyt taivaalle, sen harmaa kaistale roikkuu katon repeämästä. Se näyttää vahingoniloiselta valaistessaan tätä kaaosta, kuin haluaisi sysätä minut uudelleen kummitusluolaan.

HELENA
SINERVO

www.helenasinervo.fi